

bestemmes ved Lov, har Rigsdagen fuldstændig Bærettigelse til at sige, at den Bedkommende slet ikke skal have nogen Pension. Jeg tror, at man paa en forunderlig Maade vilde holde sig til Ordene, ja næsten, kan jeg sige, til Ordflangen, hvis man ligesom Mindretallets Ordfører vilde sige, at dette var en vigtig Fortolkning. Deri, at Pensionen skal bestemmes ved særlig Lov, ligger, at, hvis Rigsdagen ikke bevilger en Pension ved den særlige Lov, hvorefter der er Tale, faar den Bedkommende ikke Pension, og alle de Følgeslutninger, som den ærede Ordfører for Mindretallet drog af den Mening, at Rigsdagen aldeles skulde kunne negte Pensionen, falde fuldstændig bort, naar man betænker, at hans Mening, Rigtigheden af den forudsat, kunde lede til — hvad man forresten har haft Exempel paa i det Nabolands Forsamling — nemlig, at man gav en Mand en Pension af 10 Rdr. Rigsdagen har Ret til fuldstændig at negte Pensionen, og jeg kan ikke tro Andet, end at det netop ogsaa er en Slags Overbevisning derom, eller ialfald Dnset om at gjøre Loven tydeligere, der har bevirket, at man i den Pensionslov, som nu er under Behandling her i Folkethinget, har undgaaet disse Udtryk, at Pensionen bestemmes ved Lov, hvorefter man har forandret dem, saaledes, at der kun gjennem særlig Lov kan opnaas Pension. Jeg tror saaledes at have godgjort, at der her er Spørgsmaal om to Retligheder: Kongens Ret til at affædige — jeg vil nu tage det Tilfælde, der foreligger. — Assessor Sveinsson paa den Tid, da han mente, det var fornødent at affædige ham, og Rettigheden til at fastsætte Pensionen. Det Første er Udøvelsen af en fra enhver Side uantastelig Ret, og vi kunne ikke paa den Omstændighed, at Kongen har benyttet sin uomtvistelige Ret til at affædige Sveinsson, støtte en Regtelse af, at lade Lovudkastet gaa over til 3die Behandling. Det vilde indeholde en bestemt Omstøden af den Grundætning, ved hvilken vi skulle holde fast, at den Ret, der ifølge Grundloven tilkommer Kongen, ikke må benyttes som Noget, der gjennem en Motivering, som gaar mod denne Ret, leder til at negte en Sags Overgang til 3die Behandling. Over Pensionsspørgsmaalet har Rigsdagen

derimod frie Hænder, og det er i den Retning, vi komme til at gaa. Naar jeg har ønsket Duet, var det altsaa, fordi, da dette slet ikke havde været Gjenstand for nogen Forhandling i Udvalget — det maa jeg antage, thi ellers vilde det vel være kommet ind i Betænkningen — da den ærede Ordfører for Flertallet aldeles ikke har berørt det, og da den ærede Ordfører for Mindretallet, der saa varmt har taget sig af Sagen, heller ikke har berørt det, fandt det fornødent at gjøre stærkt gjældende, at vi paa enhver Maade maa sørge for, at Sagen kommer til at gaa over til 3die Behandling, navnlig ogsaa for at vise, at en Vægning ved at tage Sagen under Behandling i tredje Gang ikke staar i Forbindelse med den — jeg vil bruge skaansomme Udtryk — i høj Grad fejlagtige Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal har behandlet Spørgsmaalet om Kongens Ret til at affædige en Embedsmand. Det har nemlig sagt til ham: Du skulde ikke have affædiget denne Embedsmand, for Du havde søgt ham til Embedets Forbrydelse. Man har i Udvalget paaberøbt sig den islandske Lov af 2den Januar d. 18 som Noget, der skulde tale for Flertallets Hensigt, men det er klart, at Hensynet til den ikke kan føre til at tilfidesætte den Ret, som Kongen har til at affædige Embedsmænd, og til at lade Folger indtræde, som ere uforenelige med en rigtig Opfattelse af denne Ret. Jeg har nu saaledes søgt at begrunde, hvad der egentlig laa mig paa Hjerte. — Jeg skal ikke komme ind paa hele denne Detail af Ankeposter, der ere blevne dragne frem mod Sveinsson, og jeg vil ikke paa nogen Maade af mine Ytringer have udledet nogen Mening om, hvorefter jeg maatte røse det i Lovudkastet indeholdte Beløb for hensigtsmæssigt eller ikke, ligesaa lidt som om, hvorefter jeg maatte antage, at der var Grund til slet ikke at give Manden nogen Pension. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at Udvalgets Flertal, som saa nøie har lagt Vægt paa ethvert enkelt af de Ankepunkter, der ere blevne fremdragne mod Assessor Sveinsson, og som ikke har taget i Betænkning at fælde en saadan Fordømmelsesdom over en Mand, som, naar det siges, at det er dets Overbevisning, at han maatte have